І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 113. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 21-го ЧЕРВНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 21, 1967 No. 113. VOL. LXXIV.

ОСТАННІ ВІСТІ

Вівторок, 20 червня, 1967

В АМЕРИЦІ

ЗБІЛЬШАЮТЬСЯ ВИГЛЯДИ НА ТЕ, що Конґрес цього року збільшить оплати за поштові посилки. Головний поштмайстер Лоренс О'Брасн вже збільшив оплати за закордонні поштові посилки. Внутрішні оплати може збільшити тільки Конґрес. Палатна Комісія Поштових Справ вже веде переслухання в цій справі, і більшість переслуханих осіб признала, що треба збільшити поштові оплати, щоб зменшити 'дефіцит Поштового Департаменту, який має винести коло 1.2 більйона дол. Звичайні і летунські листи мали б від 1-го липня коштувати на один цент більше: по 6 і 9 центів. Тепер вони коштують по 5 і 8 центів.

КОНФЕРЕНЦІЯ АМЕРИКАНСЬКИХ ПОСАДНИКІВ, яка відбувається в Гонолюлю на Гаваях вирішила не займати становища до війни у В'єтнамі, хоч був проєкт в цій справі. Конференція має зайнятися такими міськими проблемами, як розбудова міст, справа мешкань у більших містах, справа поборювання вбогости та втримання порядку в тих містах, де часом відбуваються міжрасові заворушення. Посадники домагаються більше федеральних фондів на допомоги для безробітних, бо теперішня система, згідно з якою на цю ціль складають по одній третій частині Федеральний Уряд, стейт і місто — незадовільна.

НА ПІКНІКУ В ТВИНСБУРҐУ, ОГАЙО, заарештовано 35 осіб під час заворушень. Пікнікували 160 осіб, які прибули на мотоциклях. Вони мали нацистські відзнаки. Одна дівчина на пікніку почала криком просити про допомогу поліції. Поліцисти прибули на площу, де на них нацисти кидали пляшками і камінням. Під час заворушень заарештовано 5 юнаків і 30-ох дорослих за невідповідну поведінку, недозволену зброю, порушення публічного спокою та за посідання крадених речей. Нацисти мали свастику на чорних шкіряних куртках та залізні хресті, що є символом нацистського руху. Сконфісковано нацистські прапори.

669 ОСІБ ПЕРЕБУЛИ ДВА ДНІ У СХОВИЩАХ згідно з пляном Цивільної Оборони, яка зорганізувала ці вправи на те, щоб здобути інформації, як люди реагують на побут у сховищах. Ці вправи відбулися в Атенах в Джорджії. Люди мусіли там перебути два дні без меблів і лазнички, без теплої води і гарячої їжі. Температура в тому будинку, який був „сховищем" доходила до 85 ступнів. Ті особи, у віці від 6-ох місяців до 79-ох років були вповні відтяті від світу. Люди не були вдоволені, вони їли біснкити та цили воду, і мусіли спати на підлозі. Цивільна Оборона здобула цінні інформації, як організувати протирадіяційні сховища. Кожній особі платили від 25 дол. до 445 дол., залежно від її віку за кінець тижня.

КОЛО 60 КОМУНІСТИЧНИХ ПАРТИЗАНІВ вже довший час діють в Болівії, і 800 урядових військ не можуть зліквідувати їх. Ці партизани вишколені на Кубі. Вони почали партизанку три місяці тому, і тоді командант урядових військ генерал Альфредо Овандо Кандія передбачав, що до знищення цієї групи комуністичних партизанів треба буде трьох місяців. Болівійський президент Рене Барріентос Ортуньо оголосив воєнний стан в тому районі, де діють комуністичні диверсанти, які називають себе національною армією визволення. Американські фахівці допомагали при вишколі урядових військ для боротьби проти комуністичної партизанки.

У СВІТІ

ПОК. ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ДАҐ ГАММЕРШІЛД ДОМОВИВСЯ був з єгипетським президентом Гамалем Абдель Нассером на їх 7-годинній нараді в Каїро 17 листопада 1956 року, що Єгипет не матиме права вимагати відкликання міжнародного війська з Середнього Сходу, без згоди Генеральної Асамблеї ОН. Однак теперішній генеральний секретар ОН У Тант, діставши таку вимогу від Єгипту 18 травня ц. р. — не передав її під розгляд Генеральній Асамблеї, дармащо Канада, Бразилія і Данія, які мали в міжнародному війську свої контингенти, цього домагалися. Він прихилився до становища Індії і Югославії та негайно відкликав міжнародне військо, чим фактично допоміг до вибуху ізраїльсько-арабської війни в 17 днів згодом. Тепер появився друком текст того договору Даґа Гаммершільда й Нассера.

13 АРАБСЬКИХ МІНІСТРІВ ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ВІДБУЛИ В КУВАЙТІ конференцію, щоб устійнити спільну тактику на сесії Генеральної Асамблеї ОН в Ню Йорку в справі ізраїльсько-арабського спору. Всі вони відлетіли з Кувайту почерез Анкару до Ню Йорку. Суданський міністер закордонних справ Мохаммед Махбуд є такою прем'єром тої держави. Однак між арабськими країнами продовжуються різниці думок на тактику супроти Ізраїлю та особливо — супроти ЗДА й Британії.

СОВЄТСЬКІ ВЛАСТІ ЗУПИНИЛИ вже коло 40 жидів з Москви до Ізраїлю, які вже мали візи та випродали все своє майно. В минулому році Совєти дозволили були на еміґрування до Ізраїлю к. 1.500 жидів, а в грудні минулого року Косиґін, перебуваючи тоді в Парижі, заявив, що всім жидам в СССР, які хочуть виїхати до Ізраїлю, „дорога відкрита".

СУЕЗЬКИЙ КАНАЛ ЗАБЛЬОКОВАНИЙ 5-ма затопленими кораблями: це єгипетські власті пляново затопили три свої вантажні кораблі і дві землечерпалки, щоб унеможливити рух всіх чужинецьких кораблів по каналі. 15 чужинецьких кораблів, в тому числі вісім американських, опинились на Суезькому каналі без можливости виїзду з нього. Пімста Єгипту двосічна, бо він тратить великі гроші внаслідку припинення корабельного руху.

СОТНІ КИТАЙСЬКИХ „ЧЕРВОНОҐВАРДІЙЦІВ" ОБЛЯГАЮТЬ У Пейпінґу індійську амбасаду, в якій скрилося 63 індійських чоловіків, жінок і дітей, після того, як китайські власті заявили їм, що не ручаються за їх безпеку, якщо не замешкають в будинку індійської амбасади. Індійський уряд загрозив Комуністичному Китаєві „відплатними засобами", якщо Китай не припинить переслідування індійських дипломатів і їх родин.

ПІВДЕННО-В'ЄТНАМСЬКОМУ ПРЕМ'ЄРОВІ НҐУЄНОВІ КАО КІ ОПОЗИЦІЯ ДОКОРЯЄ, що він використовує свою службову позицію прем'єра для ведення персональної передвиборчої кампанії. Као Кі кандидує на президента. Він поширив по всьому Південному В'єтнамі афіші, іконки з своїм портретом, з написом:: „Ваш уряд є урядом бідних людей". Нґуєн Као Кі твердить, що кожний уряд у світі має право здобувати собі пропаґандою популярність.

РОЗПОЧАЛИСЬ ВЕЛИКІ ДЕБАТИ НАД ІЗРАЇЛЬСЬКО-АРАБСЬКИМ КОНФЛІКТОМ

Президент Джансон пропонує 5 принципів замирення; Косиґін вимагає покарання Ізраїлю

Вашингтон. — Президент Джансон виголосив в понеділок 19 червня о год. 9.30 ранку промову на Крайовій конференції закордонної політики для виховників — у Державному Департаменті. Зараз на самому вступі Президент підкреслив, що, приготовляючись до того виступу, „думав про дебати на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй, які починаються сьогодні в Ню Йорку в справі Середнього Сходу". Хоч промова Президента стосувалась також інших обширів у світі, зокрема також В'єтнамського конфлікту, проте гтоловна її частина була присвячена справі ізраїльсько-арабського конфлікту. Президент не входив в історію того конфлікту і в ґенезу недавньої війни між Ізраїлем і арабськими державами, зате сформулював 5 принципів, на яких повинна би спиратися мирна розв'язка тієї проблеми:

1) Кожна нація має право жити й сусіди повинні те право респектувати. Тенденція арабських сусідів зліквідувати ізраїльську державу є „тягарем для світового миру і миру в даному обширі". 2. Справедливість для давніх і останніх арабських втікачів. Президент підкреслив потребу „енерґійного підходу" до цієї проблеми. 3 Право вільної мореплавби мусить бути шановане всіма країнами супроти всіх країн. Президент натякував, проголошення морської блокади ізраїльського порту Еляту, як дію „арбітральну й загрозливу" для миру. 4. Треба обмежити перегони у зброєнні на Середньому Сході. Тут повинні діяти великодержави у взаємному порозумінні, щоб надмірним доставам зброї країнам на Середньому Сході не збільшувати тамошньої загрози війни. 5. Треба зберегти пошанування державних кордонів всіх країн на Середньому Сході, а Ізраїль і арабські держави повинні скласти „договір", яка забезпечувала б всіх їх проти терору і війни.

Хоч Президент не поставив точок над „і", проте дав виразно зрозуміти, що Америка не буде вимагати від Ізраїлю, щоб той негайно і беззастережно відкликав свої війська з окупованих ним арабських земель, дармащо Президент ствердив, що „очевидно Ізраїль повинен відкликати свої війська". Таким чином Президент посередньо підтримав становище Ізраїлю, що між Ізраїлем та його арабськими сусідами повинно прийти до замирення на базі безпосереднього договору, в якому арабські країни передусім визнали б існування ізраїльської держави та з нею нормально співіснували.

Косиґін вимагає покарання Ізраїлю

В дві години після промови президента Джансона, переданої через радіо-телевізію, совєтський прем'єр Алексєй Косиґін виголосив 40-хвилинну промову на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй. Він атакував у ній не тільки Ізраїль, але й ЗДА, закидаючи їм знову „агресію" проти В'єтнаму та збезіґнання на далеких від Америки морях і в далеких країнах морських і летунських баз. Водночас він знову лаявся проти Західньої Німеччини, погрожуючи їй у випадку,коли б німецькі „реваншисти" спробували затіяти нову війну. Але головна атака Косиґіна була звернена таки проти Ізраїлю, що його Косиґін таврував, як агресора і найбільшу загрозу для світового миру також тепер, після закінчення ізраїльсько-арабської війни. Косиґін підкреслив, що хоч тепер панує на Середньому Сході спокій завдяки воєнному перемир'ю, проте не минулася загроза нового воєнного конфлікту. Косиґін уважає, що цій загрозі треба протидіяти передусім покаранням Ізраїлю: він вимагав засудження Ізраїлю, як агресора, наказання Ізраїлеві негайно звільнити окуповані ним арабські землі та присудження його до заплати відшкодування за всі заподіяні арабам матеріяльні і моральні шкоди. Наприкінці своєї напастливої промови Косиґін відчитав текст резолюції, яку мала б прийняти Генеральна Асамблея. Тому, що за чартером Об'єднаних Націй, Генеральна Асамблея може тільки порушати дії, що їх має перевести в діло Рада Безпеки ОН, то в останній точці резолюції Косиґіна кажеться, що Генеральна Асамблея „закликає Раду Безпеки вжити з свого боку негайних ефективних заходів, щоб зліквідувати всі наслідки агресії, яку перевів Ізраїль". Косиґін закинув Ізраїлеві, що той давно приготовлявся до війни проти Сирії та що ізраїльські війська переводили воєнні злочини й різні звірства, стріляючи навіть жінок й ранених. Косиґін порівнював ті згодні ізраїльські акти з діями нацистів за володіння Гітлера.

Ізраїльський міністер різко критикує СССР

Совєтському прем'єрові А. Косиґінові відповів у різкому тоні ізраїльський міністер закордонних справ Абба Ебан. Він рішуче заперечив закиди щодо зазміру Ізраїлю заатакувати Сирію, що нібито стало причиною мобілізації Єгипту, при чому ствердив, що коли совєтський амбасадор в Ізраїлю перестеріг проти зосередження на півночі Ізраїлю війська проти Сирії, то ізраїльський уряд запропонував тому амбасадорові поїхати туди й наочно переконатися, що плітки про це не правдиві, — але совєтський амбасадор різко відмовився. Абба Ебан назвав інші закиди Косиґіна пропаґандою, образовою на підбурення і так уже запальних настроїв. Він

(Закінчення на стор. 4-ій)

Президент Джансон з'ясовує п'ять принципів для замирення на Близькому Сході, поставивши на перше місце припинення переговорів у зброєнні. Сидить слухаючи промови Президента, державний секретар Дін Раск.

Совєтський прем'єр Алексєй Косиґін промовляє на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй, домагаючись засуду Ізраїля як „агресора", негайного відкликання ізраїльських військ із зайнятих ними арабських територій та воєнного відшкодування від Ізраїля. Подібні вимоги видвигнув Косиґін відносно американських збройних сил у В'єтнамі.

Американське Лікарське Товариство стверджує недостачу лікарів

Атлантик Сіти, Н. Дж. — Американське Лікарське Товариство на зборах своєї Управи ствердило, що в цій країні є велика недостача лікарів, тому негайно треба поширити можливості навчання більшого числа студентів медицини у вже існуючих медичних школах та заснувати нові наукові заведення, де могла б навчатися молодь на лікарів та на інші становища, потрібні для лікування населення та для піклування його здоров'я. Ця заява АЛТ є висловом його нової політики, бо давніше воно не порушувало цієї справи. Недостачу лікарів та іншого лікарського персоналу спричинюють такі фактори: збільшення числа населення, збільшення заможности цього населення та вимога цього населення кращого піклування про своє здоров'я.

Два сенатори домагаються догани для сенатора Дадда

Вашингтон. — П'ятого дня дебат над справою догани („цензури") для сенатора Томаса Дж. Дадда промовляли два сенатори, члени Сенатської Комісії в справах етичної поведінки демократ із Оклагоми Майк Монруні і республіканець Воллес Ф. Беннетт із Юта. Вони обидва полемізували 19-го червня з промовами сенатора Дадда та його оборонці сенатора демократа Расселя Б. Лонга з Луїзіяни. Сенатор Монруні заявив, що хоч немає закону, який виясняював би справу фондів, зібраних із партійних прийнять, то все ж таки не може той сенатор, в честь якого влаштовується прийняття, зуживати зібрані фонди на свої власні потреби. Сенатор Беннетт говорив про інший пункт оскарження сенатора Дадда, про те, що він аж 8 разів заінкасував подвійні кошти подорожі, раз із каси Сенату, а другий раз від тих організацій, в справі яких він відбув подорож. Промовляв також і провідник республіканської меншости в Сенаті сенатор Еверетт Мекінлі Дірксен, який заявив, що Сенат повинен висловити догану сенаторові Даддові.

У Ню Йорку відбудеться антикомуністична маніфестація

Ню Йорк. — У зв'язку з приїздом Косиґіна до ЗДА тут відбудеться з ініціятиви Організацій Українського Визвольного Фронту масова антикомуністична маніфестація — у середу 21-го червня, о год. 6-ій вечора, на 67-ій вулиці — між Парк Авеню та Лесінґтон Авеню. Головна Управа ОУВФ звернулася з закликом до свого членства у Ню Йорку, околицях та у стейті Ню Джерзі, як і до найширшого загалу українського громадянства в цих районах, щоб прибули на цю демонстрацію проти одного з головних комуністичних провідників та одного з ініціяторів сучасної наполегливої русифікації України і інших неросійських країн в СССР. Крім Косиґіна, в Ню Йорку тепер перебуває цілий його штаб, в тому й так звані прем'єри „урядів" УССР, БССР та ін. так званих совєтських „держав - республік".

Д-р Атанас Фіґоль відлітає до Европи

Ню Йорк. — У вівторок, 20-го червня ввечері з міжнародного летовища в Ню Йорку мав відлетіти назад до Европи, після одномісячних відвідин у ЗДА і Канаді голова виконавчого Органу Української Національної Ради д-р Атанас Фіґоль. У п'ятницю, 16-го червня, д-р А. Фіґоль відбув наради з членами Представництва ВО УНРади в ЗДА, інформуючи їх про вислід своїх відвідин у поодиноких наших громадах у ЗДА і Канаді та про свої враження з цих відвідин. Напередодні свого повороту до Европи д-р Фіґоль ще відвідав Головну Канцелярію УНС та в-во „Свободу" й опісля був на вечері разом з гол. предсідником п. Йосипом Лисогором і його дружиною, проф. д-ром Володимиром Кубійовичем і ред. А. Драганом. В розмовах Голова ВО УНРади висловлює багато оптимізму щодо наладнання багатьох внутрішніх українських проблем та запляновального на листопад цього року першого Світового Конґресу Вільних Українців в Ню Йорку. Д-р А. Фіґоль плянує свої чергові відвідини на американському континенті на осінь цього року.

Д-р Атанас Фіґоль

Українські річниці в календарі святкувань ЮНЕСКО

Ню Йорк. — Із розсиланого з рамени міжнародної комісії в справах культури і освіти при Об'єднаних Націях ЮНЕСКО щорічного „Календаря" для відзначування ювілейних річниць видатних людей у світі, довідуємось, що цього року, крім вже „відсвяткованого" цілком не помітно на Заході ювілею композитора Миколи Лисенка, мають бути відзначені ювілеї українського письменника Григорія Квітки - Основ'яненка та письменника й історика Миколи Костомарова. У 1968 році з рамени ЮНЕСКО відбудеться відзначення ювілею українського повістяра Івана Нечуя - Левицького. Ще цього року, за тим „Календарем", має відбутись відзначення 930-ліття від часу побудови Софійського Собору в Києві, обернутого совєтською владою в заповідник та антирелігійний музей.

В Оттаві буде вмурована пам'яткова українська таблиця

Оттава. — Міністерство Внутрішніх Справ Канади надіслало до Президії КУК листа, в якому повідомлено про згоду канадійського відповідного уряду на те, щоб українці вмурували свою пропам'ятну таблицю в великій залі нової Національної Бібліотеки Державних архівів у канадійській столиці. Вмурування пропам'ятної таблиці має відбутись 31-го липня 1967 року, з нагоди Українського Дня молоді на відзначення 100-річчя державної незалежности Канади. У Здвизі молоді візьмуть участь Пласт, СУМ, МУН, ОДУМ, а також групи з інших організацій — УКЮ, СУМК та СУСК. Кошти вмурування таблиці становлять понад 2,000 дол. Дотепер СУМ, Пласт і МУН внесли по 300 дол., а Президія КУК запропонувала внести свою частину грошей іншим молодечим організаціям на покриття коштів. Вістка про згоду канадійського уряду була опублікована в тижневику „Українські Вісті" в Едмонтону.

Продовжується вишкільний курс УНС на Союзівці

Союзівка, Керґонксон. — Як уже інформовано, в неділю 18-го червня на цій оселі почався вже 5-ий з черги однотижневий вишкільний курс для секретарів Відділів і організаторів УНСоюзу, в якому бере участь 44 секретарі Відділів і організаторів. Курс ведуть його організатор і керівник головний секретар д-р Ярослав Падох та заступник головного предсідника і керівник рекордового Відділу Володимир Сохан. Крім них, лекції і доповіді мають гол. предсідник Йосип Лисогір, який відкрив курс у неділю, заступниця гол. предсідника пані Марія Душник, гол. касир Іван Кокольський, гол. радний і обласний організатор Степан Гаврищ та ред. А. Драган. У понеділок, 19-го травня курсанти вибрали свою самоуправу в такому складі: д-р Василь Палідвор з Ню Йорку — староста, Петро Дяків з Канади і Андроник Копистянський з Лонґ Айленду — заступники, пані Софія Куца з Торонта і Юрій Юрків з Ню Йорку — секретарі, проф. Михайло Васьків — господар і Степан Шилькевич з Трентону — імпрезовий референт. Того ж дня рано п. Й. Лисогір мав доповідь про УНСоюз і молодь, п. Іван Кокольський про фінансову господарку УНС та п. Вол. Сохан про основи життьового забезпечення. Після полудня д-р Ярослав Падох доповідав про суспільні основи забезпечення та про „наш товар" — роди забезпечення в УНСоюзі, а п. Вол. Сохан доповідав про оформлювання нових членів.

Совєтський поет Вознесенський не дістав дозволу прибути до ЗДА

Ню Йорк. — Совєтський поет Андрей Вознесенський мав запрошення від Центру ім. Лінкольна в Ню Йорку і від групи американських поетів прибути на Поетичний Літній Фестиваль до Ню Йорку. Він дав був свою згоду на це, але в останніх днях повідомили були вістки, що він не прибуде, бо група консервативних совєтських письменників, членів Союзу Совєтських Письменників була проти його виїзду поза межі СССР. Аж в день, коли мав відбутися Фестиваль, 19-го червня надійшла депеша від Вознесенського, що він „не може приїхати". А. Вознесенський мав читати свої поезії по-російськи, а американські поети мали читати його переклади на англійську мову. Вознесенський мав читати і твори Бориса Пастернака, Осипа Мендельштама та інших російських поетів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Суперечні становища

Якщо теперішня надзвичайна сесія Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй має обмежитися виголошенням совєтськими дипломатами протиамериканських пропаґандивних промов та взаємними оскарженнями ізраїльтян і арабів, то вона не виконає своєї місії, Однак, справедливість змушує признати, що в даному випадку міжнародна дипломатія має дуже вузьке поле діяльности: обидві безпосередньо заінтересовані сторони — Ізраїль та його арабські сусіди — зайняли такі взаємосуперечні становища, що наперед виключають можливість будь - якої компромісової полагоди.

Конкретно: Ізраїль заявив, що не віддасть п'яді окупованої арабської території, поки не буде підписаний між ним і його арабськими сусідами мировий договір на базі визнання ізраїльської держави, якої вони до цього часу не визнають і яку бойкотують. Арабські держави, передусім Єгипет і Сирія, стоять на діяметрально протилежному становищі: що не може бути й мови про те, щоб уряд будь - котрої арабської країни, ба навіть будь-котрий араб погодились тепер переговорювати безпосередньо з Ізраїлем, який „підступно напав" на арабські країни і додав до двох кривд з 1948 і 1956 років ще одну — найбільшу — нову кривду.

Коли говориться про кривду, то — очевидно — керівним чинником є тут почування, а не розум. Ізраїльтяни палко заперечують, начебто вони були аґресорами, бо — мовляв — самий факт бльокади порту Елят був актом протиізраїльської аґресії, — тим часом для всіх арабів ізраїльська аґресія не підлягає найменшому сумніву. Ізраїльтяни вважають, що арабські акти терору і саботажу на терені Ізраїлю були провокаційними ворожими актами, араби ж уважають, що вони мали „право" переводити їх, бо Ізраїль є загарбником їхньої землі. Арабський світ не займав би такого становища, якби Москва його не підтримувала, не озброювала й не під'юджувала проти Ізраїлю, щоб втримувати на Середньому Сході вічний неспокій. Живучи бажанням помсти, арабський світ уважає всі поради, що по суті мають на цілі замирення між Ізраїлем і арабськими країнами, за вияви солідарности з Ізраїлем і за антиарабську демонстрацію.

У цій ситуації не може бути конструктивного компромісу. За всією ймовірністю на Середньому Сході буде продовжуватись нездорова провізорія.

Вільний час

У зв'язку з поступовим переходом в СССР з шестиденного на п'ятиденний робітний тиждень, там виникла „проблема вільного часу". Київські газети одна за одною присвячують цій справі цілі сторінки, зводячи все до того, що „громадськості зовсім не байдуже, як ми використовуватимемо вільний час", і що, пише „Молодь України" з 15 червня, „вільний час молодої людини має працювати на комунізм". Совєтська преса всіляко суґерує думку, що у зв'язку з двома „вихідними" днями треба частіше влаштовувати „суботники" та „недільники", пожвавлювати „соціялістичне змагання", адже за два дні людина більше відпочиває, треба творити нові гуртки при різних клюбах, щоб молодь не блукала вулицями та по базарах, б'ючи байдики або й поповнюючи лави молодих злочинців.

Очевидно, „суботники" не мають нічого спільного з відпочинком, бо вони є звичайним використанням робітної сили державою, котра за працю в суботу чи неділю ані копійки нікому не платить. „Соціялістичне змагання", до якого закликає преса, скероване на те, щоб робітники інтенсивніше працювали, і в цьому аспекті перехід на 5-денний робітний тиждень є до певної міри лише маневром влади, яка ніби дає трудящим вільний день, однак за рахунок не зменшення, а збільшення загальної продукції, себто за рахунок ще більш потогінної праці. Щождо пожвавлення „культурного життя", проти чого напевно ніхто з його організаторів не виступає, то для цього мало самого бажання та вільних днів.

У тому ж числі „Молоді України", після різних загальникових вихвалянь, знаходимо деякі конкретні приклади з того, що насправді мають працівники культури в гущі народу, чим вони розпоряджаються для ведення культурної праці. Так, з допису з колгоспу „Комуніст" на Чернігівщині довідуємось, що „новий клюб Міжколгоспбуд будує вже кілька років... як же можна вести мову про культуру відпочинку?". А про будинок відпочинку в селі Григоро - Іванівському інший дописувач пише, що там його будують також кілька років, і тому „нікуди передплатити ні газет, ні журналів, ніде зіграти в шахи. ДТСФ лише збирає членські внески — навіть стрілецького гуртка не можемо створити" ... Дійсно, за таких обставин вільні від праці дні не даремно стають в УССР справжньою проблемою, особливо для молоді.

К. Крупський

СПІВТВОРЦІ І ВБИВНИКИ НАЦІЙ

(1)

Що не кажіть, але тяжко знайти в американській пресі навіть найменшу позитивну згадку про нашу країну чи нашу спільноту на цьому континенті. Тим більше приємно натрапити на таку згадку в одному з найбільших американських журналів, знаному зі своєї байдужости до всього українського.

Така маленька, позитивна згадка закралася до журналу „Тайм" з 5-го травня ц. р. Обговорюючи національні меншості у Канаді, автор тієї редакційної статті пише, що українці є четвертою найбільшою етнічною групою тієї країни і що вони „навіть дали містам свої назви, не подібні до назов Нового Світу: „Дніпро", „Новий Київ" та ін.

Цю статтю „Тайму" написано з приводу світової виставки „Експо", яка тепер відбувається у Монтреалі.

Редакція „Тайму" називає цю виставку справжнім чудом техніки і великим осягом Канади. Це — найбільша з усіх, що досі відбулися, світова виставка, в якій бере участь найбільше число країн. Однак, нас не так цікавлять рекордові числа виставки, як зроблена в тій статті аналіза Канади в історично - політичному аспекті. Наводимо основні думки автора:

Дослідник XVI стол. Жак Картіє, побачивши Лябрадор (Нюфавналенд), заявив: „Це — країна, яку Бог віддав Каїнові".

Історичне почуття меншовартости канадійців, без сумніву, є найбільшим серед народів західнього світу. Воно заслуговує на різного роду аналізи національної психіки.

Якщо американці турбуються тим, що їх не люблять за кордоном, то канадійці турбуються тим, що вони не люблять себе у своїй країні. Гюґ МекЛеннен, один з найкращих канадійських новелістів, пише: „Коли це правда, що Бог відвертається від людей, які закохуються в собі, то ми можемо бути певними, що цієї загрози, щоб він відвернувся від Канади, ми ще довго не знатимемо".

Канадійці не щадять себе такими анекдотами: „Ми є великою Швайцарією без понумерованих рахунків"; „Канадійцем є той, кого ще не заанґажували американці"; „Символом Канади є бібр, дуже працьовитий гризун, призначення якого постачати футро для огрівання мозків кращих від його власного"; „Ми мали доступ до американської вмілости, до англійської політичної мудрости і до французької культури, але ми закінчили — англійською вмілістю, французькою політичною мудрістю та американською культурою".

Канадійці знають, що вони не є американцями, англійцями і французами, але, здається, не знають, чим вони є.

Прем'єр - міністер Лестер Пірсон якось сказав, що канадійцями є „кілька мільйонів людей, які відкривають лише половину континенту. Досі ми не знайшли канадійської душі, хібащо на війні".

У сторіччя народження Канади вона нарешті знайшла свою душу, гордість та ідентичність. Відзначаючи Британійський Північно - Американський Акт з 1867 року, який об'єднав чотири колонії в ядро модерної Канади, ціла нація відзначає однорічним святкуванням свої уродини.

„Експо" 1967 року драматизує канадійські осяги, і, якщо в часі цього святкування є ще серед канадійців місце для деякого роду непевности себе, то причини цього треба добачати в тому, що ті осяги ще змішані з недотягненнями та парадоксами.

Територіяльно більша від Китаю, Канада має населення менше як Абесінія — 20 мільйонів. А проте, воно створило на тому величезному просторі життьовий стандарт, який поступається лише перед американським. Багато канадійців занепокоєні тим, що цьому сприяв передусім величезний доплив американського капіталу.

Чотири рази канадійські вояки вирушали на війну і відважно воювали. Під час другої світової війни 12-мільйонове населення Канади збільшило свою армію до мільйона і втратило 40 тисяч убитими. Однак, кожного разу канадійці воювали в основному не за свою особисту справу.

Канада бере участь в міжнародних справах, належить до різних міжнародних комісій, але вона не заанґажована у ті справи до такої міри, щоб антагонізувати когось у світі, впливати на щось. Причин цього не важко дошукатися: вони лежать у довголітньому колоніяльному стані цієї країни, в мішанині її рас та в близькому сусідстві велетня — ЗДА.

Першими поселенцями Канади були французи, а далі англійці. Наприкінці XIX і на початку XX століття мільйони еміґрантів прибули з Німеччини та Швеції. В цьому місці наведена у вступі згадка про українців.

У підзаголовку статті „Спокійна революція" сказано, що число іміґрантів до Канади було менше від числа іміґрантів до ЗДА, і що Канада інакше їх використала. Вона ніколи не була „мелтінґ патом": її населення перемішувалося, але не злилося. Її люди визнавали себе за окремим походженням, а не спільним призначенням.

Історія позбавила Канаду звичайних джерел націоналізму. Британійський Північно - Американський Акт, по суті, був конфедерацією не свобідних провінцій, а колоній: Квебеку, Онтаріо, Нової Скотії і Нового Брунсвіку. Це — цілковита угода між підвладними і пануючими.

З часом колонії та території Канади приступили до конфедерації, і таким чином вона дійшла до незалежности майже без зусиль.

Відвага канадійських вояків у Вімі Ріджі під час першої світової війни здобула Канаді окремий гоноровий підпис на Версальському договорі, але щойно в 1931 р. Канада без бунту та участи національних героїв здобула правдиву незалежність.

Богдан Галайчук

КАСТРІВСЬКО-ТРОЦЬКІСТСЬКИЙ НАСТУП ПРОТИ БОЛІВІЇ

(2)

Це признали у приватній розмові ще в березні місяці дипломати болівійської амбасади. Раз, мовляв, не пощастило армії зліквідувати партизанки протягом двох тижнів, то виходить, що вона має місцеве опертя. Конкретно, серед великих землевласників у провінції Санта Круз, яка є театром дій партизанки, було чимало прихильників колишньої урядової партії, що її усунула Барріентосова революція, Націоналістичного Революційного Руху (МНР), і то прихильників не зовсім безінтересовних: вони добре заробляли на контрабанді літаками, що приземлювались у їхніх мастках. Слід додати, що та форма пачкарства відома також у рідкозаселених околицях Арґентини. Не один пачкарський літак переловлено, не один висмикнувся з рук поліції. Не раз і не два знаходила поліція у відлюдних околицях добре підготовлені терени для причалу й відчалу літаків — їх власники оправдувалися тим, що це, мовляв, терени для кінських перегонів, що є дуже популярні серед арґентинських селян. Але пачкарі зі Санта Круз не боялися поліції, маючи запевнену безкарність в ім'я партійної солідарности. Після революції вони втратили ту своєрідну концесію на пачкарство. Тепер мріють про поворот давніх добрих часів, і тому підтримують партизанку, розраховуючи на те, що коли вона захитає уряд, то вони, а не кастристи, захоплять владу.

Читачам „Свободи" не чужа постать Хуана Лечіна, лідера троцькістської партії, колишнього керманича могутніх рудокопних юній, колишнього віце - президента, колишнього контрабандиста опію, що після революції живе в екзилі. Недавно переловила його поліція у північному Чіле, коли він їхав у напрямі болівійського кордону, буцімто щоб перейти його. Може справді пробував Лечін вернутися потайки додому, щоб особисто керувати субверсивною акцією серед рудокопів, а може лише прикидався, маючи на увазі пропаґандивну ціль. Якщо так, тоді не перерахувався: притримання широко відомого діяча викликало широкий відгук у світовій пресі, а його заяви — на території ультра - ліберального Чіле — були передані великими пресовими аґенціями, отже дійшли до відома й болівійців. Лечінова заява для журналістів була зредаґована як маніфест до його однодумців, яких він закликав до рішучої боротьби проти уряду.

На наслідки не треба було довго чекати: створилась атмосфера, яку сам президент назвав „субверсивною", зокрема у рудокопних районах. Після революції Барріентос прогнав головних марксистських провідників рудокопних юній, а Ілія прийняв той не дуже милий дарунок, щоб допомогти у стабілізації країни. Тепер, після Лечінової заяви, той вулкан знову почав діяти.

Барріентос не приховував свого побоювання перед тією троцькістською субверсією на високорівні, синхронізованою з кастрівською партизанкою у підтропічних пралісах, і тому проголосив винятковий стан. Користуючись припиненням конституційних ґарантій, поліція перевела арештування серед комуністів, троцькістів та дореволюційної урядової партії, тобто Націоналістичного Революційного Руху. А президент заповів якнайгостріші санкції проти тих партій, які, мовляв, самі поставили себе поза законом.

Таким чином ситуація гостро погіршилася. Ще недавно уряд воював лише проти партизанів, яким можна було пришити етикету „мейд ін Кюба", тепер фронт поширився на три старі й великі партії, з яких лише дві одверто марксистські. Та на тому не кінець: ідуть переговори про створення широкого протиурядового бльоку, у яких беруть участь не лише троцькісти та деякі відламки Націоналістичного Революційного Руху, але й Християнська Демократія та Болівійська Соціялістична Фаланга.

Демагогія є звичайним явищем у деяких християнсько - демократичних колах цього континенту, тому постава болівійської християнської демократії ледве чи може кого здивувати. Куди грізнішою є дезерція сильної Болівійської Соціялістичної Фаланги, яка, до речі, має з соціялізмом не більше спільного, як колишня Українська Партія Соціялістів Федералістів — з соціялізмом та федералізмом. Ця партія наскрізь націоналістична, в чому я мав нагоду переконатися, розмовляючи з фаланґівськими лідерами, коли вони мали головну кватиру в Буенос Айресі, бо на батьківщині перейшли у підпілля. Це єдина болівійська партія досить сильна та досить смілива, щоб зміритися зі зброєю в руках із режимом інфільтрованого Націоналістичного Революційного Руху. Повстання було криваво здавлене, його керманич відібрав собі життя, але програма була лише військова, не морально - політична. Симптоматичним для деяких секторів латиноамериканського націоналізму є факт, що заслужена, героїчна фаланґа вважає можливим спільний фронт з троцькістами в той час, коли Болівія є об'єктом концентричної кастрівської офензиви.

(Кінець)

ВАВИЛОНСЬКА ВЕЖА

Спеціяльний кореспондент київської „Радянської України", висівши у Москві на автобусній приміській зупинці Щелкановській — отетерів з дива: перед ним височіла круглої форми велетенська вежа, третина якої ховалася десь у хмарах... Це — майбутній всесоюзний (читай — всеімперський) телевізійний центр. „Радянська Україна" розповідає, що він „передаватиме 6 програм, серед них одну кольорову", і будується на замовлення Комітету радіомовлення і телебачення при Раді Міністрів СССР. Крім відповідного устаткування для пропаґанди аж із-за хмар, на тій вежі буде, наприклад, ресторан на висоті 337 метрів, підлога якого обертатиметься, щоб відвідувачі могли оглядати Москву, запиваючи ту панораму вином та пивом...

Кореспондент „Радянської України", надивившись на те, трохи ще не добудоване московське чудо, аж захлинається: це явна перемога над... Америкою! Він пише: „Дехто може сказати: почекайте, а „Емпайр Стейт Білдінг" в Ню Йорку? Так, є такий хмарочос, алеж він разом з телебаштою сягає в небо на 449 метрів, а останкінський (московський) — на 553 метри; американський ліфт підіймається до 102 поверху, а Валин — ще вище!" (Валя — це одна із „щасливих" совєтських жінок, яка працює в тому „ліфті" понад хмарами).

Але „Вавилонська вежа" у Москві „славна" не лише своєю височиною, а й тим, для чого вона призначена. Шість телевізійних програм одночасно, з найдальшим радіюсом засягу, перехоплювані реле - стаціями далі й далі, аж до України та інших республік... — ось у чому полягає суть московського задуму. Цей телевізійний центр виростає для того, щоб, як і біблійна Вавилонська вежа, переводити „смєшеніє язиков" на території Совєтського Союзу. Вежа-хмародер надаватиме свої програми російською мовою, під кутом негайних запотребувань ЦК компартії СССР (дуже добре видко і Кремль із вежі), до того ж, ті телевізійні програми, навіть кольорова, будуть виконувані якнайкраще, щоб не могли конкурувати з ними телепрограми Києва, Мінську, Баку чи Єревані...

Україна вкривається мережею телевізійних реле та підсилюваних стацій. Те саме дістся і в інших „республіках" імперії. Вже й так, доки ще не закінчили будувати „вавилонську" московську вежу — київська телевізія раз - по - раз перериває свої програми українською мовою, щоб поступитись, як коротко зазначено в програмах телевізійних передач у совєтській пресі — „М.", себто — Москві.

Візьмім з того числа „Радянської України" — органу ЦК компартії УССР Верховного Совєту та ще й Ради Міністрів УССР! — календарець київських телевізійних програм. Впродовж одного дня аж 7 разів „М", хоча й київські програми не раз включають виступи різних смірнових, пєтрових і сидорових, бо мусять. А вся програма триває лише кілька годин.

Але спеціяльний кореспондент „Радянської України" не бачить або удає, що не бачить, суті „Останкінського хмарочосу". Він, пиляючи гілку, на якій сидить, захлинається від радости, що московські хмари вкривають вежу, що це не виключно металева, як у ЗДА, а металево - залізобетонова споруда.

Так готується Україні й її сестрам - невільницям ще один удар у спину: шляхом підвищеної якости „центральних" телепередач — змішувати мови, пропихати російську, пропаґувати комуністичні гасла, вихваляти „старшого брата", боротися проти віри в Бога...

Кореспондент „Радянської України" також нервується... Бо в розмові з Ф. Большаковим, начальником телецентру, виявилось, що Україна не поспішає виконувати замовлення для тієї будови: Жданівський завод важкого машинобудування не прислав замовлених частин, Ірмінський завод на Луганщині — „непомірно затримує виготовлення рей" і т. д.

Московський гігантський телевізійний центр — приклад того, як найкращі досягнення людського розуму можна спрямовувати проти людини. (Єн)

Палата прийняла законопроєкт про харчову допомогу марками

Вашинґтон. — Палата Репрезентантів 8-го червня прийняла законопроєкт, згідно з яким продовжено харчову поміч незаможному населенню за допомогою так званих харчових марок. Вбоге населення дістає безплатно харчові марки, за які можна в крамницях діставати харчі. Республіканська опозиція запроєктувала додаток, щоб стейти платили по 20 відсотків за ці марки, але цей проєкт відкинула проурядова демократична більшість. Прийнятий проєкт іде на наради окремої Конґресової Конференції, де мають узгіднити різниці в обидвох текстах цього проєкту, бо Сенат продовжив цей закон на три роки, а Палата тільки на один рік. Сенат признав на цю харчову допомогу в найближчому фінансовому році, що зачнеться 1-го липня ц. р. $200 мільйонів, у фінансовому році 1969 — $225 мільйонів, а у році 1970 — $250 мільйонів. Палата призначила на цю ціль тільки $195 мільйонів.

Алла Коссовська

ЛІТНІЙ ДЕНЬ

З неба сонце — наче злива,
Злива золота.
Знову усмішка щаслива
Розтуля уста.
День сліпучий, день погожий,
Вітер — білий птах!
І цвітуть червоні рожі
У міських садах.
Я іду, душа в полоні
Радісних пісень.
Пахне мокрою землею,
Пахне юністю моєю,
Безтурботністю моєю
Літній день.

М. Л-ий

КНУТ ГАМСУН НА КАВКАЗІ

(5)

Після обіду Гамсун сів на веранді покурити. Нараз з'явився перед ним, наче з-під землі, офіцер, що у Владикавказі обіцявся допомагати під час подорожі. Наказуючим тоном сказав він Гамсунові по - англійськи, щоб ішов із ним нагору до його кімнати. Коли вони ввійшли в кімнату офіцера, він позамикав вікна та двері, хоч була страшна духота. — „Будь ласка, — спитав зчудований Гамсун, — чого ви від мене бажаєте?" — „Я їду урядово у справі однієї особи, але по дорозі не занедбую й вашої справи. Ми, русскі, не якісь потвори, не хотів би я вам у подорожі спричиняти прикрощів". — „Може, нарешті, скажете, чого ви від мене хочете?" — „Я мушу вас арештувати". — „Чому? Завіщо?!" — „Про це довідаєтеся пізніше, я не слідчий. Маю лише наказ вас арештувати". — „Певно помиляєтеся, взяли мене за когось іншого" — „Помиляюся? — усміхнувся офіцер і витягнув папір з приклеєною на ньому Гамсуновою фотографією. — Я завжди в подорожі роблю знімки з людей, коли дістаю наказ їх арештувати. Маю доставити вас до Петербурґу". — „Таж я нічим не провинився!" — „Вірю вам, але поки ви зможете це доказати, мине не один місяць. Маєте єдиний спосіб рятунку." — „Який?" — „Ми, русскі, не якісь там потвори, ми любимо часом допомогти". — „Як жеж?"—спитав Гамсун, видивившись на офіцера. Він знизав плечима і зробив рукою знаний жест хабарників. Гамсун розсміявся: „О, з вас чудовий чоловік, цілу годину гарно забавляли мене! Скільки коштує у вас одна година?" — Офіцер з гордо піднесеною головою хвилинку помовчав, а тоді заявив: — „Таких проявів бачив я вже чимало. В прикрій ситуації це справляє людині полегшу". — „Знайте, що я без вашого супроводу поїду собі до Тифлісу". — „А я слідом за вами".

Гамсун від'їхав. Хоч ця пригода була неприємною, він признається, що йому так сподобався Кавказ, що він рад би був жити там до кінця життя.

Станція Анадир. У готелі не було вільної кімнати. Гамсун заночував у справжнього велетня Григора, крамаря. Ранком коли він увійшов в крамницю, щоб попрощатися з Григором, застав там „свого" офіцера. Офіцер сказав: „Ви затримаєтеся для відпочинку в Чілкані. Я теж буду там".

Станція Душет. На полях працюють люди, тнуть невисоку кукурудзу. Орють. До одного плуга запряжено 8-10 буйволів. Раз навіть бачив Гамсун 18 буйволів, запряжених до одного плуга! За кожною борозною плуг мусить завернути, тож це не абияка штука керувати стількома тваринами. А поганичів усього чотири. Вони мають довжелезні батоги, якими вдаряють того буйвола, на якого приходить черга.

Далі Гамсун їде лісом, повним диких слив і черешень.

Вполудне доїхав до Чілкані. До Тифлісу ще 35 верст. Гамсунів „опікун - офіцер" казав: „ми, русскі, не якісь потвори", тож, подумав собі Гамсун, якщо дійдемо до взаємного порозуміння, він залишить мене в Тифліді в спокої і я поїду далі, куди сам захочу.

У Чілкані ресторатор німець і німецьку мову вважає своєю рідною. Знає також англійську мову. Нараз перед станцією зявився жандармський офіцер з двома жандармами. Гамсунові його поява геть відібрала апетит. Він саме заїдав смажене курча, яке зготовив йому німець - ресторатор. „Тепер певно приїде, — подумав собі він — „опікун", скаже жандармському офіцерові одно-однісіньке слово — і мене арештують. Що за впертюх із мене, чи не краще було б учора дати йому хабаря? Тепер уже запізно..."

Коли такі чорні думки налягли на Гамсуна, до стола приступив жандармський офіцер і з поміччю німця-ресторатора, як товмача, запитав його, чи не зустрічався він по дорозі з поліційним офіцером. Гамсун притакнув. — „Чи виглядав він ось так?" —спитав жандармський офіцер, показуючи фотографію Гамсунового „опікуна". — „Так," — притакнув знову Гамсун. Жандармський офіцер подякував, і відійшов до своїх жандармів, щось із ними поговорив і забрався на веранду, звідкіля мав добрий вид на дорогу.

Зажурений Гамсун теж вийшов на веранду і сів побіч якогось флеґматичного англійця, який спокійно покурював люльку.

Здаля почувся гуркіт коліс. Жандармський офіцер зірвався на рівні ноги і зник за дверима. До веранди під'їхав віз, з нього висів Гамсунів „опікун" і попрямував попри Гамсуна до ресторану, кажучи: „Як вам казав, так і вийшло: минула година і я вже тут". „То ще яку годину можу повтішатися свободою, поки він їстиме, — подумав собі Гамсун. — Потім він вийде, вкаже на мене жандармському офіцерові, мене закують у кайдани і повезуть у Петербурґ".

По обіді поліційний офіцер вийшов на веранду і сів біля флеґматичного англійця, який і далі покурював люльку. Та ось з'явився жандармський офіцер, став навпроти Гамсунового „опікуна", поклав йому руку на плече й сказав по- французьки: „Ви мій арештант!"

Поліційний офіцер глипнув на жандармського, заклiпав очима, струснув попіл із сигари й запитав: „Що це ви таке говорите?" — „Ви мій арештант!" повторив жандармський офіцер. — „ Як це так? Чого від мене хочете!?"

Під'їхав віз, що стояв напоготові, два жандарми взяли „опікуна" під руки і повели з веранди. За ними ступав жандармський офіцер. Всі чотири сіли на воза.

„Чую, — пише Гамсун, — арештований протестує, запевняє, що має в порядку всі документи. — „Ви ще дорого заплатите за те, побачите!" — каже він. Але візник тріснув з батога, і віз рушив до Тифлісу. На флеґматичного англійця те все не справило ані найменшого враження. Він вийняв кишенькове дзеркальце і почав у нього вдивлятися, начеб йому впало щось в око.

Гамсун спитав ресторатора, чи то справді було арештування. Ресторатор спокійно притакнув. „Алеж, Бога ради, чоловіче, — промовив Гамсун, — ви так кивнули головою, нібц нічого не сталося. Чи справді хвилиночку тому арештовано тут людину?" — „Так, на домагання з П'ятигірська." — „Не розумію цього всього. Якби мені таке притрапилося, я запався б під землю." — Ресторатор глянув байдужим оком на Гамсуна і так само спокійно промовив: „Алеж це не ви були арештовані".

В Тифлісі Гамсун розпрощався з візником і дав йому на „чай" рубля. Невдоволений з „чайового" візник так завзято став дорікати Гамсунові, що готелева служба мусіла вивести його із залі.

(Кінець.)

Рочестер, Н. Й.

ВІДЗНАЧЕНО СУМНІ РОКОВИНИ

21-го травня українська громада Рочестеру відзначила роковини смерти славної пам'яті провідників нашого народу, Симона Петлюри та Євгена Коновальця.

Після урочистої панахиди в церквах обох віровизнань в залі Народного Дому зійшлася численна публіка, щоб вислухати доповідь запрошеного з Торонта відомого громадського діяча редактора М. Дального.

Доповідач зробив аналізу минулих подій і ширше спинився на двох постатях, які відіграли незабутню ролю в боротьбі України за власну державність, за те, щоб скинути з себе вікове ярмо, „подароване" спочатку царською, а потім совєтською Росією. С. Петлюра та Є. Коновалець, як провідні державні мужі, були безкомпромісовими, вони знали, що виключно збройний чин, об'єднання всіх свідомих українських сил навколо проводу можуть принести бажані наслідки.

По доповіді з почуттям продеклямував поезію, присвячену смерті С. Петлюри, одумівець О. Косенко. З гарною деклямацією виступила пані Борисенко, а її дочка Леся, відома в Рочестері піяністка, чарувала присутніх виконанням складних музичних творів.

Співом національного гимну завершено академію на честь наших вождів.

А. К.

Дітройт,Міш.

ФРАНКІВСЬКА НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

Конференція, присвячена Франковій творчості, відбулася 9 квітня в залі Т-ва „Самопоміч". Слухачів привітав проф. Андрій Шашло. Він проводив Конференцією і сказав вступне слово.

Проф. Роман Бжеський у своїй доповіді — „Від дум пролетарія до „Івана Вишенського" і „Мойсея" — проаналізував світогляд Франка на підставі його вчасних творів, а згодом його пізніших творів. В молодих літах Франко захоплювався соціялізмом, бачачи кругом несправедливість і кривду, якої зазнавав головно селянин — українець. Але згодом, розчарувавшись в соціялізмі, що не приносив українському народові ніякого полегшення, — в натуральному етапі еволюції Франко перейшов до націоналізму. Від матеріялістичного світогляду попровадив його шлях через „Вишенського" і „Мойсея" до ідеалістичного світосприймання і націоналізму.

Д-р Софія Парфанович в доповіді „Вплив здоровного стану І. Франка на його творчість" — розглянула відношення хвороби, яка появилась у 1908 р. у Франка — до його творчости. Параліч, головно параліч рук, був дуже дошкульною і болячою хворобою. Але Франко не здавався і диктував спершу синові Андрієві, а згодом студентам, що заходили до нього. Так він упорядкував і зготовив до друку 35 тисяч приповідок, видрукованих в Записках НТШ. Він занявся студіями клясичної історії і з тих часів походить ряд творів з клясичною тематикою. Про них подає ширше інформації І. Басс у тритомнику, виданому в видавництві АН УРСР в Києві в 1963 році, і присвяченому пізній творчости Франка. Це є доказом, що Франко і далі творив і з тих часів походить багато його недрукованих творів. Є теж ряд перекладів з багатьох чужих мов. І. Басс заперечує погляд, що панував всеціло у Східній Україні — мовляв, хвороба поклала край Франковій творчості.

Після доповіді відбулася цікава, довша дискусія, в якій взяли участь о. Ол. Биковець, д-р Ю. Бахур і ін. — Проф. А. Шашло вів вправно дискусію та мав заключне слово, за що йому належиться признання і подяка.

С. П.

СКОРИСТАЙМО З НАГОДИ!

Тут група здібних і компетентних університетських професорів пропонує свій час і свої гроші, щоб зробити діло, з якого ми всі — і тут, і там — скористаємо. Ми пропонуємо теж найбільш ощадний й успішний спосіб для поширення української правди поза нашу кольонію. Будемо вдячні за Ваше довір'я. Будемо теж вдячні за Вашу допомогу у розбудові нашого Наукового Фонду в Америці. Ми самі того великого діла зробити не зможемо.

Виписуйте чек на:
The Parma Saving Co.
Research Endowment
of UAAUP

Account No. M-7548
Висилайте чек до:
The Parma Savings Co.
5839 Ridge Rd.
Parma, Ohio 44129

Prof. M. Melnyk
1150 Meloy Rd.
Kent, Ohio 44240
За інформаціями пишіть до:

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

Міннеаполіс, Мінн.

РЕВІЯ „БУЛО КОЛИСЬ"

В суботу і неділю 6 і 7 травня 1967 року осередок СУМА в Укр.-Американському Домі поставив веселу ревію „Було Колись". Учасники, в основному молодь, між ними і старша молодь, яка надавала окраси своїм досвідом.

Мистецьке керівництво і тяжка частина праці в підготовці ревії лежали в руках відомої артистки Олени Бенцаль-Карп'якової.

Не дивлячись на технічні недотягнення, час на переодягнення, перестановка декорації, — „Було колись" викликало не з одних грудей голосний, веселий сміх, якого нам так тепер бракує.

Учасники програми в пролозі і в епілозі виступали перед глядачем в чудових вечорових строях. В кожній точці програми змінювалися строї, про шиття яких подбали пані: Вдовичин, Дудинська, Квятковська, Муха і Г. Свінціцька. Декорації вивиконали: о. прот. М. Антохій О. Муха і О. Бринь. Фортепіяновий супровід і музичне оформлення — п-во Карп'яки (інж. Євген К. і пані Олена К.) Танки: О. Бенцаль-Карп'як, Л. Никифорук, Л. Свінціцька і М. Дудинський. Виконавці програми вклали всі свої здібності й уміння, що нагородилося щедрими оплесками глядачів.

Що ж дала нам програма?

С. Ковальчук, Л. Никифорук і О. Муха виконали дует і терцет з „Хмари" Суходольського. М. Свінціцький, М. Гаврилюк, Горішник, І. Вакіряк, Б. Мандибур і О. Муха — показали фрагмент з весілля на Сокальщині. М. Кміт, В. Мандибур, А. Нич і Х. Підгайна відтанцювали „Жнива", хоч затримали глядачів, шукаючи серпів.

В розривці, поки актори переодягалися, п-ні Олена Бенцаль-Карп'як проспівала „Рожі" сл. і муз. Веселовського і „Сніг паде . . .", з таким почуттям, що пригадалось „Було колись" — як примадонну Олену Бенцаль засипали квітами.

Дуже вдалий муз. скетч „Побрехенька" — Миколи Айдарова (замордованого большевиками в Станиславові) викликав щирий сміх. Його грали: Надія Дорощак — мавка, І. Михайльонка — дівчина, М. Муха — перший ловець, Ю. Никифорук — другий ловець і В. Яблонський — третій ловець.

Сольоспів С. Ковальчук „Усміх" — танґо і „Ти з любови собі не жартуй"; терцет з оперетки „Циганське кохання" — Легара виконали: І. Михайльонка, М. Муха, і М. Заставний.

Квінтет — С. Ковальчук, І. Вакіряк, О. Муха, Л. Никифорук і М. Свінціцька (королева східньої частини міста Міннеаполіс) проспівали „Тебе нема" — танґо і „Ой лопнув обруч" (народня пісня в гармонізації Федорова).

Скетч „Не повелося" Давида Кренжальського виконали пані Надія Дорощак і панове Ю. Никифорук і М. Муха.

Циганський танок: І. Вакіряк, М. Дудинський, М. Гаврилюк, М. Заставний і Б. Мандибур.

Квартет з оперетки „Добродійна Сюзанна" — С. Ковальчук, Ю. Никифорук, В. Яблонський, М. Дудинський.

Чи задоволена лишилася публіка?

Так! А громада цілковито.

Валентина Єрмоленко

Гартфорд, Конн.

КОМІТЕТ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 25-ОЇ РІЧНИЦІ УПА

Гартфорд, Конн. — За ініціятивою Організацій Визвольного Фронту скликано засідання представників Організацій з метою оформлення Комітету для Відзначення 25-ти річчя УПА.

Після обміну думками одобрено пропозицію і створено Комітет, до складу якого увійшли представники присутніх на засіданні організацій, і, з оправданих причин, не присутніх, але котрі дали свою згоду, а саме: 5-й Відділ ООЧСУ А. Рудзінський — О. СУМА П. Шагай — Комітет за Укр. Патріярхат Л. Любинський — Укр. Православна Громада Ф. Коршенюк — ОЖ ОЧСУ п-ні М. Нестерук — Відділ СУА п-ні О. Платош — Укр Нар. Дім П. Титор — ІД УНА Л. Рокицький — УНПоміч Т. Мельник — УНС Відділ 277 П. Гомотюк — О. ТУСМ п-на Н. Кравець — СУК Провидіння М. Кузьо — Робітничий Союз Ф. Шрайтер — Кред. Кооп. А Кудин — У-Ск І. Заставський — Кооп. СУМА О. Гладун.

Комітет очолив А. Рудзінський, В. Куцман заст., секретар п-ні М. Нестерук, — Т. Барабась, О Гладун скарбники.

Для успішного підготування свята Діловий Комітет доповнено двома комісіями, а саме: інформації — очолив Е. Гомотюк, члени: І. Полюга, О. Хімчак, і О. Куцман. Імпрезова, — очолив П. Шагай, І. Ґілевич, п-на Н. Кравець, В. Грунтовський і Т Мельник.

До Почесного Комітету ухвалено запросити Всечесніших отців обох наших Церков, голову Відділу УККА, колишніх вояків УПА і укр. армій, як також заслужених громадян Гартфорду. Рівночасно членами Почесного Комітету являються голови Товариств і Організацій, які беруть участь у відзначенні 25-ї річниці УПА.

Свято відбудеться під протекторатом Відділу УККА, дату свята визначено на 15-го жовтня 1967 р.

Студійні успіхи В. Ніньовського

Між травневими випускниками Альбертського університету є п. Василь Ніньовський, відомий громадянин Едмонтону. В. Ніньовський поступив 1965 року на дворічну програму студій для магістерського диплому, закінчив їх з середньою оцінкою 88-відсотків та оборонив дисертацію — „Поетичні образи та мітологічні сліди в колядках і щедрівках Гуцульщини". Наглядачем дисертації був д-р О. Старчук, голова славістичного департаменту.

Василь Ніньовський

Під час дворічних студій, В. Ніньовський викладав нижчий і вищий курси польської мови в Альбертському університеті. Високі оцінки допомогли йому здобути 1,000-долярову університетську стипендію на фінансування студій над дисертацією, а також 650-долярову стипендію Альбертського університету.

В. Ніньовський прибув до Канади 1948 р. Як численні новоприбулі, він почав свою кар'єру від корчування лісу в околиці Піс Ріверу. Згодом переїхав до Едмонтону, де попробував всяких робіт — копав рови, мішав цемент, малював дахи, паркани, кімнати, поки почав працювати як комерційний мистець.

Курси в Альбертському коледжі, в Альбертському університеті та курси математики в Колорадськомму університеті допомогли В. Ніньовському нострифікувати учительський диплом з України й стати учителем математики, природи й малювання в середніх школах Едмонтону.

Подібно як в Україні та в переселенчих таборах у Німеччині, В. Ніньовський знаходив також час для громадської праці в Едмонтоні. Доповідав, брав участь у виставках, хорах, малював декорації, вчителював в українських суботніх школах та в Інституті св. Івана в Едмонтоні.

В. Ніньовський працював також пером, друкуючи інформативні статті на громадські, виховні, літературні та мистецькі теми в англійському едмонтонському щоденнику і українській пресі. Його новеля — „Пташка скрипалі" дістала другу нагороду на літературному конкурсі Союзу Українок Канади в 1965 р., а за мистецьку грамоту-подяку ген. Айзенгаверові з нагоди відслонення пам'ятника Шевченка у Вашинґтоні одержав В. Ніньовський від колишнього президента ЗДА милого листа.

По вакаціях В. Ніньовський вчитиме малярства в одній з наймодерніших серед. шкіл в Едмонтоні. Мистецтвом закоплений також його син Олег, студент четвертого року малярства й різьби в Альбертському університеті. Крім педагогічної праці, В. Ніньовський працює над деякими питаннями української мови. Тепер він почав підготовляти український словник.

Є. Штендера

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

Канцелярія УККА інформує, що при технічному оформлюванні надрукованого в „Свободі" з 16-го червня „Звернення УККА з нагоди 50-річчя Збройних Сил України" помилково пропущено назву Першої Дивізії Української Національної Армії при згадці поодиноких частин Збройних Сил України, які „кров'ю засвідчили право української нації на свою вільну і незалежну державу" та до яких ця Перша Дивізія УНАрмії без сумніву належить. Інша помилка трапилася, як при коректі у відступі, що починається „П'ятдесят років тому . . ." пропущено один рядок. Початок цього відступу має звучати: „П'ятдесят років тому в Києві створено Український Військовий Комітет, на голову якого був обраний Симон Петлюра. Цей Комітет виконував керівну ролю в організуванні українського війська на основі постанов парляменту — Української Центральної Ради. Навесні 1917 року в Україні постала організація Вільного Козацтва. В Західній . . ." і далі, як уже надруковано.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВП. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

СПИСОК Ч. 19

М. Валабан, Гюстон	$ 25.00	Л. Зелик, Ню Йорк	2.00
С. Іваснюк, Гемден	5.00	О. Козар, Трентон	2.00
С. Карваш, Елизабет	5.00	С. Кравченюк, Джерзі Ситі	2.00
Ю. М. Макогін, Клівленд	5.00	Ю. Федечко, Колюмбус	2.00
Інж. Е. і І. Мельник, Ню Йорк	5.00	С. Береза, Ірвінґтон	1.50
М. Торік, Мек Кіс Рокс	5.00	А. Хомяк, Гемілтон	1.50
Т. Ярмола, Бруклин	5.00	М. Шилок, Ню Олександрія	1.20
П. Кісіль, Ню Йорк	3.60	А. Штафірний, Торонто	1.20
А. Джула, Ембрідж	3.00	А. Білецький, Маямі	1.00
В. Думяк, Камбрія Гайтс	3.00	Г. Бура, Джерзі Ситі	1.00
А. Івахнюк, Торонто	3.00	Б. Волошинович, Бруклин	1.00
В. Ковалишин, Дірборн	3.00	М. Гнатьо, Розел	1.00
Н. Кондзельський, Кліфтон	3.00	о. М. Годинський Міннеаполіс	1.00
І. Е. Марусеикс, Міннеаполіс	3.00	Я. Гура, Бріджпорт	1.00
В. Матіїв, Сомервілл	3.00	Е. Демидчук, Гемілтон	1.00
І. Попович, Парма	3.00	М. Дечо, Сеймоур	1.00
Д. Рапій, Локе	3.00	Б. Зубик, Філядельфія	1.00
С. Сніґурович, Вінніпеґ	3.00	К. Качмар, Дітройт	1.00
В. Сніґурович, Шикаґо	3.00	С. Кецик, Маґнолія	1.00
Б. Темнюк, Торонто	3.00	С. Костер Перл Рівер	1.00
Франко, Нюарк	3.00	І. Майка, Балтімор	1.00
О. Чайковський, Вотерфорд	3.00	М. Мельник, Амстердам	1.00
І. Шуран, Дітройт	3.00	Н. Н.	1.00
Н. Бучинський Берґенфілд	2.80	А. Панченко, Гартфорд	1.00
К. Гула, Річфілд Спрінґс	2.20	М. Петруняк, Шикаґо	1.00
І. Герелюк, Монтреаль	2.00	П. Проц, Лорейн	1.00
о. В. Даниліє, Вотервліт	2.00	П. Савчук, Елкінс Парк	1.00
М. Жох, Клівленд	2.00	І. Серединський, Ню Йорк	1.00
В. Зелем, Філядельфія	2.00	В. Отечак, Філядельфія	1.00
		А. Телішевський, Парма	1.00
		О. Урбанський, Парма	1.00
		В. Фіцик, Вілбреґем	1.00
		М. Хома, Балтіморе	1.00

Повідомляємо все Членство і Українське Громадянство, що в п'ятницю, 16-го червня 1967 р. помер внаслідок трагічного випадку, ударений автом під час переходу вулиці,
Член ЮСУМА в Балтімор, Мд.

бл. п.
БОГДАН ВАСИЛЬ МАЦУК

народжений 17-го лютого 1960 року.
ПОХОРОН відбудеться дня 20-го червня 1967 р. в год. 9.00 рано з церкви св. Михаїла, 524 S. Wolfe Street, Baltimore, Md.

Горем прибитій Рідні, щире співчуття висловлюють:
БАТЬКІВСЬКИЙ КОМІТЕТ УПРАВА ОСЕР. СУМА
в Балтімор, Мд.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА і ТАТА

бл. п. д-ра
ОЛЕГА ДОРОЖИНСЬКОГО

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в неділю, 25-го червня 1967 року
о год. 10:30 ранку в церкві СВ. МИХАЇЛА
12211 So. Parnell Street, Chicago, Ill.

Просимо ласкаво Рідних, Земляків з Угнівщини, Приятелів, Колеґ і Знайомих долучитися в цей час до наших молитов.

В глибокім болю:
МАРІЯ — дружина з дітьми:
БОГДАННОЮ, ЛЕВКОМ і ХРИСТЕЮ

В НАДХОДЯЧУ ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

сл. п.
ВОЛОДИМИРА Т. ГІРНЯКА

хорунжого Українських Січових Стрільців, учасника Визвольних Змагань в рядах УСС і УГА

БЛАГОСЛОВЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА
проєкту мистця проф. Петра АНДРУСІВА
та
ПАНАХИДА НА МОГИЛІ
відбудеться
в суботу, дня 24-го червня 1967 р.
о год. 2-ій по пол.
на Укр. Кат. Цвинтарі СВ. МАРІЇ
при Седар вул., Факс Чейс, Philadelphia, Pa.
Дружина — ГАЛИНА НОСКОВСЬКА-ГІРНЯК

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього покинув цей світ

бл. п. інж. ЮРІЙ ЛУЦЬКИЙ

мій Дорогий Муж, уроджений 28-го лютого 1927 року у Львові, прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшов на місце Вічного Спочинку.

У тих вельми тяжких для нас хвилинах, великою розрадою були нам численні заяви, співчуття та прихильности від правдивих Приятелів, Організацій і Знайомих, за що оцим сердечно дякуємо.

В першу чергу складаю щиру подяку Всеч. Отцю Пароху Т. Данусярові за відправлення Парастасів, Служби Божі та за прощальні слова в Церкві.

Рівнож дякуємо Впр. о. канонікові В. Пилипцеві, Всеч. о. Кіржецькому за відправлення Служби Божої. Особлива подяка належиться д-рові І. Масникові, дорогому шваґрові, за піддержку і поміч в першій хвилині в полагодженню усіх справ в похоронному заведенню.

Не має слів, які могли б вистарчально висказати нашу вдячність д-рові Ю. Старосольському, професорові George Washington Університету, д-рові Г. М. Аркіліс, за правдиві сердечно прощальні слова про Покійного, Його твердий життєвий шлях, наполегливу працю на полі знання науки над самим собою. Зокрема товаришеві по зброї Покійного — О. Зенюкові сердечно дякуємо за теплі, щирі слова про мого мужа. Дуже дякуємо місцевому дякові проф. Кормелюкові, д-рові Є. Ґільові, диригентові і членам хору, що своєю участю причинилися до звеличення сумного обряду. Зокрема велику вдячність висловлюю панству мґр. К. Беням за усю поміч, що була зв'язана з похороном. Побратимам по Зброї І Дивізії УНА, за останню прислугу в стійці почесної варти при Покійного домовині на цвинтарі, на Парастасах в церкві, як також винесення Тіла в Останню Дорогу, сердечне спасибі. Дорогому Другові зі Львова Юрію Малаховському дякуємо за прибуття з далекого Ню Йорку попрощати Покійного.

В кінці не можна поминути мовчанкою прихильности усіх Приятелів у Вашинґтоні, за старанням Вп. Пані В. Джулинської у влаштуванні спільно похоронної тризни, та за співпрацю усіх Пань — сердечно дякуємо.

Загально сердечно дякуємо всім Тим, хто взяв так численну участь у трьохденних похоронних обрядах та разом із нами молився до Всевишнього за спокій душі нашого Найдорожчого Чоловіка і Батька.

Хто склав свої жертви на Служби Божі, дякуємо всім, що прислали квіти, або замість них вислали свої пожертви на добродійні цілі, і Усім, що словом чи листом вислали нам своє співчуття і пошану Покійному. А в кінці Всім Тим, що відпровадили мого Мужа там, де нема вже болів, смутку і страждань.

ЗЕНЯ ЛУЦЬКА — дружина
АДРІЯНА і ТЕРЕНЯ — діти

Вашинґтон, 1967.

УКРАЇНСЬКЕ СПОРТОВЕ ТОВАРИСТВО „ЛЕВИ" в ШИКАҐО, Ілл.
ділиться сумною вісткою з Українською Громадою,
що дня 16-го червня 1967 року несподівано відійшов у Вічність

бл. п.
мґр. Іван Красник

сеньйор українського спортового руху в краю й на еміґрації, активний спортовець і чоловий організатор спортових товариств в Перемишлі „Сянова Чайка", „Беркут" і „Сян", член краєвих спортових централь у Львові, основник і довголітній голова Української Спортової Централі (РФК) в Німеччині, основник, кількакратний голова і вкінці почесний голова Українського Спортового Т-ва „Леви" в Шикаґо, основник, довголітній голова і останньо фінансовий секретар 399 Відділу УНС „Леви" в Шикаґо, основник, фундатор і голова Т-ва „Дім Левів" в Шикаґо, основник і б. голова Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК), основник і б. голова Союзу Українських Спортових Товариств в Америці — Північ та активний член багатьох українських організацій і товариств.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 20-го червня 1967 р. в Шикаґо, Ілл.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з Українським Громадянство і Товариствами — Членами УСЦАК та усіми Спортовцями, що в п'ятницю, 16-го червня 1967 року ненадійно в Шикаґо, Ілл. відійшов у Вічність, на 60-му році життя

бл. п.
мґр. Іван Красник

професор фізичного виховання, великий ентузіяст молоді і спорту, сеньйор українського спортового руху в краю й на еміґрації, активний спортовець і чоловий організатор спортових товариств в Перемишлі „Сянова Чайка", „Беркут" і „Сян", член краєвих спортових централь у Львові, основник і довголітній голова Української Спортової Централі (РФК) в Німеччині, основник, кількакратний голова і вкінці почесний голова Українського Спортового Т-ва „Леви" в Шикаґо, основник, довголітній голова і останньо фінансовий секретар 399 Відділу УНС „Леви" в Шикаґо, основник -фундатор і голова Т-ва „Дім Левів" в Шикаґо, основник і б. голова Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК), основник і б. голова Союзу Українських Спортових Товариств в Америці — Північ та активний член багатьох українських організацій і товариств.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 20-го червня 1967 р. в Шикаґо, Ілл.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
УКРАЇНСЬКА СПОРТОВА ЦЕНТРАЛЯ
АМЕРИКИ і КАНАДИ

РОЗПОЧАЛАСЯ ВЕЛИКА ДЕБАТА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ствердив, що Ізраїль ніколи не робив ніякої угоди з Гітлером, але Совєтський Союз підписав із ним пакт неаґресії у 1939 році. Ізраїльський міністер вирахував докладно, яку величезну скількість різнородної зброї — танків, літаків, ракет, — Совєти вислали були арабським країнам за останніх 10 років, особливо Єгиптові. Він оскаржив єгипетського президента Гамаля Абдель Нассера, як головного змовника проти Ізраїлю і запитував, що зробила б будькотра інша держава, котра знайшлась би з початком червня ц. р. в тій ситуації, в якій опинився Ізраїль — оточений ворогами, що одверто заповідають знищення його. Ебан таврував теж генерального секретаря ОН У Танта за його поквапне відкликання міжнародного війська ОН з Синайського півострова, як тільки зажадав цього Нассер. „Що вартна пожежна сторожа, яка втікає, коли тільки покажеться дим і полум'я?!" Ебан глузував, що коли здебільша Об'єднані Нації діють дуже помалу, то в тому випадку діяли блискавично — у корить війни, а не миру. Ізраїльський міністер рішуче відмовився завернути до кордонів Ізраїлю з-перед 5 червня ц. р., себто з-перед останньої війни, зате запропонував переведення з арабськими державами переговорів про складення мирового договору та пізнішу господарську співпрацю.

Наради ОН відкладено до вівтірка

Після виступу ізраїльського міністра закордонних справ Абби Ебана тільки короткі заяви характеру фактичного спростування склали американський амбасадор Артур Голдберґ і британський амбасадор лорд Карадон: обидва рішуче заперечили, наче б вони будьяк помагали Ізраїлеві в останній ізраїльсько-арабській війні. Після того засідання відкладено до вівтірка 20 червня.

Косиґін не хоче стрінутися з Джансоном

Совєтський прем'єр Алексєй Косиґін — твердять газети — передав американському Урядові до відома, що він не має заміру стрінутися з президентом Джансоном, бо він прибув до Америки виключно на надзвичайну сесію Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй в ізраїльсько - арабській справі, а не для нарад про різні міжнародні справи. Американські керівні кола сподівалися, що Косиґін, який буде в Америці 10 днів, виголосивши свою пропаґандивну лайливу промову в Об'єднаних Націях захоче скористати з нагоди й розмовитись з президентом Джансоном. А втім — водночас передбачувано також, що Косиґін буде вистерігатися всього, що могло б дати нові атути китайським комуністам в їх антисовєтській кампанії, що ось „ревізіоніст" Косиґін поїхав злиґуватися з американськими імперіялістами, і що могло б породити підозру в арабів, що Косиґін поза їх плечима „продає" їх Америці.

ЗАПОЧАТКОВАНО СТОЛІТНІ СВЯТКУВАННЯ КАНАДИ З УКРАЇНСЬКОЮ УЧАСТЮ

Вінніпеґ. — Міська Бібліотека в Форт Ґеррі започаткувала серію святкувань Століття Канади цікавою імпрезою. Від 15-го до 31-го травня зорганізовано Виставку українських експонатів народного мистецтва та видань. Ця виставка мала зілюструвати український вклад в розбудову Канади, зокрема Манітоби. Крім співпраці поодиноких громадян найбільше труду в організацію цієї виставки вклав місцевий відділ Союзу Українок Канади під керівництвом пані А. Павлик. На закінчення української виставки відбувся концерт хору пана Ф. Рекрута та танцювальних ансамблів під орудою Мирослава Лехова.

Інформативну доповідь про Україну та українців у Канаді дала 30-го травня пані Ольга Войценко, член-кореспондент Української Вільної Академії Наук у Канаді. Ілюструючи свою доповідь географічними мапами поселення українців у Европі й Канаді, прелеґентка схарактеризувала етапи українського життя в цій країні, працю над самозбереженням та розбудовою української групи, та врешті вклад її в загальне канадійське життя.

Голова Святкового Комітету пані МекЛінток дякувала українцям - учасникам цього свята, підкреслюючи, що виставка, концерт і доповідь пані О. Войценко багато причинилася до ознайомлення присутніх із українським життям у Канаді.

Америка — вільна країна також для ведмедів. Сам шеф поліції в Лейк Плесід, у стейті Ню Йорк, зупиняє автомобільний рух на шляху 86, як двоє чорних ведмедят задумали в білий день перейти цю дорогу. Пізніше цими ведмедятами заопікувалася поблизька зоологічно - розвагова фарма.

З наукових конференцій УВАН у ЗДА

Доповідь І. Світа: „Японо-українські політичні взаємини, 1905-1945 рр.

На Нануковому засіданні Історичної секції Української Вільної Академії в ЗДА, 19-го листопада 1966 року відбулась доповідь І. Світа на тему — „Японо-українські політичні взаємини, 1905-1945 р.р.".

Доповідь буґа присвячена оглядові взаємин на протязі сорока літ японців з українцями, головно на Далекому Сході, де українські колонії мали безпосередній зв'язок з японцями.

Доповідь була присвячена ний матеріял й присвятив досить часу окремим моментам, в яких сам приймав участь або був добре з ними ознайомлений та мав для цього багато матеріяґів. На жаль, у нього не залишилося часу на огляд складних взаємин під час останньої війни, коли ставлення японців до українців кілька разів змінювалось.

Прелеґент зазначив на початку доповіді, що матеріял теми виготовлений для друку та має з'явитися у наступному році. Це є перша спроба зробити такий нарис, хоч було чимало в українській мові видрукуваних статтей про окремі події.

Під час московсько-японської війни 1903-4 рр. до Японії приїхав з Гаваїв д-р Русель, білорус з походження, вихованець київського університету, для видавання часопису, щоб вести антимосковську пропаґанду серед полонених російської армії, що їх японці забирали в Манджурії. Ми мало знаємо про ту працю. Треба згадати, що д-р Русель листувався з о. Агапієм Гончаренком.

До 1917 р. не було фактично політичних взаємин між японцями та українцями, але з менту революції в Росії японці вже мали певні уявлення про український рух, а від квітня 1918 р. зустрічалися безпосередньо з українцями на Далекому Сході, зокрема на Приморщині, коли їх війська прийняли участь в союзній інтервенції. На протязі цих років інтервенції був інтересний момент, коли большевицький Дальревком звернувся до українського Далеко-Східнього Секретаріяту з проханням піддержати його заходи в організації партизанського руху проти інтервентів. Секретаріят відмовився та в своїм зверненні до селянства Зеленого Клину закликав стримуватися від всяких ворожих актів, бо для селянства не має жодної загрози від присутности чужинецьких військ, які прийшло для забезпечення порядку.

Значну частину своєї доповіді присвятив справі повороту українцям їх майна, будинку б. Українського Клюбу в Харбіні, який японці повернули завдяки заходам ген. В. Сальського, воєнного міністра уряду УНР, розгорненню великої активної політичної праці в роках 1933-1935, та висвітленню конфліктів, що виростали в процесі цієї активности. Від 1936 р. розпочалась активність ОУН в намаганні установити контакти з японцями, а це привело до надсилання на Далекий Схід кількох членів організації. Доповідач вказав на кілька помилок, що допустилася централя ОУН в цих своїх заходах, при чому автор зазначив, що не має можливости покищо дізнатися про детайлі тих договорів. Його оцінка діяльности ОУН побудована на фактах та подіях, як вони з'являлися в житті українців на Далекому Сході та в Манджурії.

Також згадано справу загибелі одного з членів ОУН-Лукавенка, (Микола Митлюк), що сталось завдяки трагічній помилці організаторів його спроби перейти кордон до Совєтської території.

Під час доповіді були виставлені різні друки та документи, які підкреслювали певні важливі моменти з доповіді або свідчили про заходи українців поширити в японській мові відомості про Україну. Серед них українсько - ніппонський словник, виданий в Харбіні в 1944 р. за гроші, які дістала українська колонія у спадщину згідно з заповітом П. І. Горового, б. активного українського діяча, якого большевики засудили на смертну кару в Читі, в 1924-му році.

● Совєти запропонували вже після ізраїльсько - арабської війни Йорданії 50 літаків, як рекомпенсату за ті совєтські машини, що їх знищили у своєму „бліцкріґу" ізраїльтяни. Однак йорданський король Гуссейн відмовився, заявивши, що він спершу мусить перевірити, як узагалі виглядатиме справа відбудови єгипетської збройної сили. Йорданія діставала зброю головно від Америки.
тій.

● У Західній Німеччині загальні симпатії під час ізраїльсько - арабської війни і після неї є по стороні Ізраїлю та проти арабів. Зголосились сотні молодих німців, як добровільці до ізраїльської армії та зібрано впродовж кількох днів 250.000 дол. для Ізраїлю. Ці настрої пояснюються фактом, що Єгипет визнав був комуністичну Східню Німеччину.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 24-го ЧЕРВНЯ 1967 р.

ЧЕСТЕР, Па. Піврічні збори Т-ва Т. Шевченка — 156-ий Відд., о год. 7:30 веч. Проситься чл. прибути. — В. Новак, секр.

НЕДІЛЯ, 25-го ЧЕРВНЯ 1967 р.

АСТОРІЯ, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Миколая — 5-ий Відд. о год. 5-ій по пол. в залі церкви Чесного Хреста. Проситься чл. прибути та вирівнятди свої залеглості. — Управа.

БЕТЛЕГЕМ, Па. Місячні збори Б-ва св. Димитрія — 288 Відд. о год. 12-ій дня, по Сл. Божій в Укр. Амер. Клюбі, 817 Lynn Ave. Проситься чл. прибути та вирівняти залеглі вкладки. — А. Данилюк, предс., В. Заґвоський, касир, Д. Мушастий, секр.

ТАРЗАН, Ч. 5827. Не можна збагатитися!

PICK GREENE AND BART CODY SHOUTED JUBILANTLY WHEN THEY LEARNED THAT THE METEORS WERE SO VALUABLE.
BUT THEY WERE SOON DISCOURAGED BY PROFESSOR TATE. 'BEFORE YOU GET IDEAS ABOUT BECOMING MILLIONAIRES--'
'LET ME REMIND YOU THAT THIS IS A SCIENTIFIC EXPEDITION--AND, BESIDES, TAMPERING WITH THE RESOURCES OF THIS AREA IS PUNISHABLE BY DEATH!'

Дік Ґрін і Барт Коді радісно гукали, коли довідалися, що метеори такі цінні.

Але їхню радість швидко розбив професор Тейт. Поки ви впадете на думку стати мільйонерами...

Я мушу вам пригадати, що це є наукова експедиція... Крім цього карається смертю за роблення самовільних змін в ресурсах цього терену!